

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ TOM GALLON

Η ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

Η Μπέλλα κατέθεκε τρεχάτη τις σκέψεις

πειδή δεν ήθελε να πιάνη κουβέντες με αγνώστους, ο Έδουαρδ άκούμπησε το κεφάλι του στο μαξιλάρι, σκέπασε τα πόδια του με μία κουβέρτα και προσποιήθηκε πως κοιμόταν. Ο Έδουαρδ Τόβει ήταν υπάλληλος σε μία μεγάλη Τράπεζα του Λονδίνου κ' οι προϊστάμενοί του τον εκτιμούσαν πολύ. Είχε δημιουργήσει με την αξία του μία αξιόλογη καριέρα και τον τελευταίο καιρό είχε έρωτευθη τρελλά την Μπέλλα, την κόρη του Ντάμερ Ντάουνινγκ. Η αλήθεια είνε, πως ο πατέρας της Μπέλλας θαριόταν την συντροφιά του Έδουαρδ, μιά έπει-δη ήταν πολύ υποχρεωμένος σ' αυτόν, γιά τις πολλές έκδου-λεύσεις πού του είχε προσφέρει, αναγκάστηκε να τον προσκα-λέση γιά να περάση τις γιορτές των Χριστουγέννων στη θλίλα του, στο Κρίκμορ. Εκεί πήγανε τώρα ο μίστερ Τόβει και με αγωνία αναρωτιόταν αν θα κατάρθωνε αυτή τη φορά να υπερ-νικήση τη δειλία του, και να ζητήσει ως γάμο την αγαπημένη του Μπέλλα... Ω! Είχε πεποίθησι, πως η Μπέλλα δεν θα έλε-γε «όχι», αλλά ο πατέρας της: «Ίσως να δινευρευόταν κάποιου καλύτερου γαμπρού γιά την κόρη του!... Μ' αυτές τις σκέψεις πού τον βασάνιζαν, ο Έδουαρδ αποκοιμήθηκε! Όταν έπεται από αρκετή ώρα ξύπνησε, έβριζε ένα θλέμμα γύρω του και ά-νοιξε διάπλατα τα μωδικά μάτια του.

Οι τρεις επιβάτες είχαν κατέει σε τους ένδιαμέσους σταθμούς, αλλά και πάλι δεν ήταν μόνος του στο θαγόνι. Στην άλλη ά-κρη του διαμερίσματος, αντίκρυ τομο. «Ήταν μία γυναίκα τερα-στίων διαστάσεων και κάθε άλ-λο παρά ώραία ήταν! Είχε ά-δρά χαρακτηριστικά, τεραστίες πλάτες, τεράστια πόδια και χέ-ρια! Τό ντύσιμό της ήταν φρι-χτό. Φορούσε ένα αλλόκοτο κα-πέλλο στραβοθαμμένο, ένα πολ-λύχρωμο σάλι και μιά φούστα κουρελιασμένη και θρωμική. Κρατούσε τά χέρια της σταυ-ρωμένα άπάνω στο στήθος της και είχε τό θλέμμα της καρφο-μένο έπιμωρα άπάνω στον Έ-δουαρδ. Ο μίστερ Τόβει ζάρω-σε στη γωνία του κ' έκλεισε πάλι τά μάτια του. Μά άμέσως τ' άνοιξε πάλι. Η αλλόκοτη γυ-ναίκα είχε σηκωθή και πήγε και κάθισε άπέναντί του. Μή θαθεί άνδρική φωνή, τού εί-πε τότε:

—Άρκατά κοιμήθηκες, μι-κρούλη μου... Δεν όφειλε νά κοιμάται κανείς τόσο πολύ.

—Κυρά μου, την διέκοψε με άεισιπρόεπειά ο Έδουαρδ, δεν σ' έρώτησα, ούτε σ' ένδιαφέρει τί κάνω!...

—Μή θυμίνης, μικρούλη μου, γιά τό καλό σου στό είπα...Μού φαίνεσαι εύκατάστατος νέος. Μήπως σου θρίσκεται κανένα

πόζο;...
—Πώς;... Πούρο! ρώτησε σαστισμένος ο μίστερ Τόβει. Θέ-λεις να καπνίσης, κυρά μου; Βρίσκω αυτή τη συνήθεια πολύ άταίριαστη γιά μιά γυναίκα...
—Αυτό νά μή σ' ένδιαφέρει! Άφησε τά πολλά λόγια και φέ-ρε ένα πούρο και τόν άναπτήρα σου! άπάντησε ή άνδρογυναί-κα με άγριο ύφος.
Θέλοντας και μη, ο μίστερ Τόβει συμμορφώθηκε με τη θέλη-σί της. Με τό ένα πόδι άπάνω στό άλλο, ή άγωνιστη, άφού δά-γκωσε την άκρη τού πούρου, τό άναψε και με άπόλαυσι άρχι-σε να καπνίζει. Σε λίγο είπε:

—Κοιμόσουν, μικρέ μου, όταν μπήκα κρυφά στο θαγόνι.

Λέω «κρυφά», γιάτι πρέπει να σου όμολογήσω, πως δεν έχω εϊσιτήριο και τά ρούχα αυτά τού σορώ είνε τά μόνά πού έχω.

«Αν δεν ήσουν ένας...τόσος δά άνθρωπάκος, θα σου πρότεινα νά κάνουμε άλλαξιά... Μά δυστυχώς δεν είνε δυνατόν! πρόσθε-σε ή άγωνιστη σαρκαστικά, θλέποιτας τό τρομαγμένο θλέμμα

του Έδουαρδ. Ξέρεις ποιός είμαι;

—Πώς θέλεις να ξέρω;

—Μάθε λοιπόν, πως είμαι μέλος ενός θιάσου πού περιοδεύει σ' αυτή την έπαρχία, όπου έπρόκειτο να δώση μερικές παρα-στάσεις. Τά ρούχα πού θλέπω, είνε ένα από τά κοστούμια της πρωταγωνιστριας. Τά φόρεσα, γιάτι γθές τό θράδυ, την ώρα πού κάνανε πρόβες, τό θέατρο μας πήρε φωτιά και τά ρούχα μου μαζύ. Γλυτώσαμε ως έκ θαύματος από φριχτό θάνατο και τώρα... νά με!

—Αυτούμαι πολύ, κυρά μου.

—Τί κυρά μου και ξεκυρά μου! Είμαι άνδρας...

—...«Ανδρας!...!

—Ναί, θλάκα!... Βλέπεις λοιπόν τά χάλια μου, παραμονή Χριστουγέννων να γυρίζω στους δρόμους μασκαρεμένος... Ώ-στόσο, ήμουν τυχερός πού σε συνάντησα! Σού, πού ηγαίνεις;

—Μά... τραλίσε ο μίστερ Τόβει, σε μία οικογένεια πού με προσκάλεσε να περάσω τις γιορτές μαζί τους.

—Περίφημα! Πώς λέγεται ή οικογένεια;

—Ντάμερ Ντάουνινγκ...

—Σόπα δά! Τί καλή σύμπτωση!... Έχω άκουστά αυτή την οικογένεια. Είνε καλοί άνθρωποι και δεν θά άρνηθούν να με δεχθούν... Θά με πάρης λοιπόν μαζί σου!...

—Αδύνατον! φώναξε μ' άπελπισία ο μίστερ Τόβει.

—Πολύ δυνατόν, μάλιστα!... Μή με διακόπτεις, σε παρακαλώ, όταν όμιλώ, έξακολουθήσε ο άγνωστος με άγρια φωνή. Θά με παρουσιάσης ως άδελφή σου...

—Μά ξέρουν πώς δεν έχω άδελφή.

—Τότε...ώς φιληναδίτσα σου...

—Μά, κύριε, έπιτέλους! Τί θέλετε να πής; Η οικογένεια Ντάουνινγκ είνε καθώς πρέπει...

—Ός θεία σου, λοιπόν, διάβαλε!... θροντοφώνησε ο άγνω-στος... Ός ξεάδελφή σου, διάλεξε, έπιτέλους... Άλλά σου τό

λέω γιά να τό ξέρης, πεινώ έ-λσεινά, είμαι ηστική από γθές και δεν έννοώ και σήμερα, ή-μέρα πού είνε, να μείνω ηστι-κός! Κατάλαβες;

—Μά... τόλμησε να πή ο Έ-δουαρδ, πρέπει να σάς πώ, πως ο κ. Ντάουνινγκ έχει μιά κό-ρη...

—Ό! έτοι, έ! Κατεργάρε, κατάλαβα! είπε ο άγνωστος κλείνοντας τό μάτι. Σού εύχο-μαι λοιπόν καλή έπιτυχία, μά αυτό δεν έμπνιδίζει νάρθω μα-ζύ σου... Έχεις άπάνω σου χρήματα;

—Έχω, άποκρίθηκε ο μίστερ Τόβει, φοβισμένος.

—Λοιπόν, θά πληρώσης τό ει-σιτήριό μου, σάν φθάσουμε...

«Εκείνη τη στιγμή, τό τράινο έμπαινε στό σταθμό τού Κρίκ-μορ και σε λίγο σταμάτησε.

Ο μίστερ Τόβει έκανε μιά άπε-γνωσμένη προσπάθεια να πηδή-ξη από τό θαγόνι και να τό θάλη στά πόδια. Μά τό θαρύ χέρι τού άγνώστου έκλεισε σάν σιδερένιος κλοιός άπάνω στο μπράτσο του και τόν άνάγκασε να προχωρήσει ήσυχά δίπλα του.

Ο σωφέρ τού κ. Ντάου-νινγκ, πού περίμενε μπροστά στο

*Άρχισε να καπνίζει με άπόλαυσι...

σταθμό, έρριξε ένα θλέμμα άπορίας στην περίεργη ατή γυναίκα, μιά δέν τόλμησε να πη τίποτε, μόνο σήκωσε τό κασκέτο του μέ σεβασμό.

—'Άκουσε! ψιθύρισε σέ λίγο ο μίστερ Τόβει, σκουπίζοντας τό ιδρωμένο άπό άγωνία μέτωπό του. Θά σοῦ δώσω μιά λίρα... δὺο ἀν θέλεις...άλλά φύγε, πρὶν φθάσουμε στή θύλα!

—Δέν γίνεται αὐτό! ἀποκρίθηκε ὁ άγνωστος μέ άπάθεια. Θάρθω μαζί σου.

Τό περίεργο ζεύγος δέν ἀντάλλαξε πειά λέξι, ὥπου έφθασαν στή θύλα. Έκει, ὁ μίστερ Τόβει, ἀναγκάστηκε νά συστήσῃ τόν σύντροφό του ὡς εξαδέλφη του στόν κ. Ντάουνινγκ, ὁ ὁποῖος κύτταε κατάπληκτος τήν περίεργη ατή γυναίκα.

—Χαίρω πολύ! εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης μέ καταφανή δυσανεκία. Πῶς εἶπατε τό ὄνομα τῆς εξαδέλφης σας;

—'Αμέλια! τραύλισε ὁ "Εδουαρδ κοκκινίζοντας.

—Μεγάλη τιμή μου, μίς 'Αμέλια! ἐπανέλαβε ὁ κ. Ντάουνινγκ ἀπλώνοντας τό χέρι του.

Ἡ 'Αμέλια άρπαξε τό χέρι τοῦ οἰκοδεσπότη καί τό έσφίξε τόσο δυνατά, πού ὁ άτυχῆς Ντάμερ γλῶμιωσε ἀπό τόν πόνο. 'Εκείνη τή στιγμή, ἡ Μπέλλα κατέχθηκε τρεγάτη τίς σκάλες. Τά ὀροσέρα μαγούλια τῆς έγιναν λίγο πιο κόκκινα, ὅταν χαιρέτησε τόν μίστερ Τόβει. Κοτῶν άπλωσε τό χέρι τῆς στήν μίς 'Αμέλια. Καί αὐτή, άρπαξε τή Μπέλλα στήν άγκαλιά τῆς, τήν φίλησε καί κάτι τῆς ψιθύρισε στό αὐτί.

—Ω! φώναξε ἡ Μπέλλα γαρούμενη. Οἱ φίλοι τοῦ μίστερ Τόβει εἶνε καί δικοί μας φίλοι. 'Ελάτε, μίς 'Αμέλια, νά σᾶς δείξω τό δωμάτιό σας.

Λέγοντας τά λόγια αὐτά, ἡ Μπέλλα άρπαξε ἀπό τό χέρι τῆς ἔξω ἀπὸ τήν πόρτα καί τρεγάτη ἀνέβηκαν τίς σκάλες. Τά εὐθύμα γέλια τους ἀκούγοντουσαν ἀκόμα, καθώς ὁ κ. Ντάουνινγκ συνόδευσε τόν σαστισμένο "Εδουαρδ στό δωμάτιό του. Μά ὅταν μετά μισή ὥρα κατέβηκε στό σαλόνι ὁ μίστερ Τόβει, στάθηκε κατάπληκτος στό κατώφλι. 'Εκει μπροστά του, έσπλωμένοι ἀναπαυτικά σέ μιά μεγάλη πολυθρόνα, έρισκόταν ἡ άγνωστή του τραῖνο, ντυμένη μέ κομψό ἀνδρικό κοστούμι. Δίπλα του καθόταν ὁ κ. Ντάουνινγκ καί συζητοῦσε μαζί του μέ μεγάλη οἰκειότητα. Λίγο παρέκει, ἡ Μπέλλα παρakoλoυθοῦσε μέ ένδιαφέρον τήν ἀφήγησι τοῦ νέου.

—'Αλλό! μίστερ Τόβει! φώναξε εὐθύμα ὁ άγνωστος. Καλά τά καταφέραμε, εἰ :

—Σαστισμένος ὁ μίστερ Τόβει στεκόταν ἀκίνητος, μὴ ξέροντας τί νά σκεφθῇ.

—'Αγαπητέ μου "Εδουαρδ, εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης, ποτέ δέν θάταξάμουν πῶς σέ σένα θά χωρῶ στοῖσα τήν ἐπιστροφή του...αἰσώτου υἱοῦ μου! Πρὶν ἀπό δύο χρόνια, αὐτό τό παληοτάιο, έφυγε ἀπό τό σπίτι μου καί πήγε κι' ένινε ἡθοποιός. Κατάφερες νά μοῦ τόν φέρῃς πίσω μέ τέτοιο τρόπο, πού δέν μπόρεσα νά τοῦ κλείσω τήν πόρτα, ἡμέρα πού εἶνε σήμερα... Περσασμένα-έξασμένα!... Πήγαμε τώρα, φίλε μου, μέ τήν Μπέλλα, νά σοῦ δείξῃ τό σπίτι καί τή σειρά μας. Καί ἀμα θάρεθῶμε νά μιλάμε γιά τήν, φατάζομαι πῶς θά θρῆς...καθένα ἄλλο θέμα πιο ένδιαφέρον, νά συζητήσετε...

—Καλή ἐπιτυχία! φώναξε ὁ άσωτος υἱός, καθώς ἡ Μπέλλα ἀπομακρυνόταν μέ τόν μίστερ Τόβει.

Τό ἴδιο θράδυ, στό Χριστουγεννιάτικο τραπέζι γινότουσαν οἱ ἀρραβῶνες τῆς Μπέλλας καί τοῦ μίστερ Τόβει.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Χασάν 'Αγάς κι' ἡ μονεμνάνια του. Πῶς τήν ἐκμεταλλεύονταν ὅσοι πηγιναν στήν Πρεσόσα. Τό φέμμα τοῦ πρῆμικα-τευτή. «Δέν τό πιστεύω, μα ξαναπές το». Ο πονεψυχος 'Εμιν έφεντης κι' ἡ έργινες τοῦ κέρμου. Πιχτί δέν τόν έννειαζε γιά τίς δικές του έργινες, κλπ.

Ο Χασάν 'Αγάς ἦταν ἕνας ἥσυχος καί καλός ἄνθρωπος, κατά τή ἄλλα. Εἶχεν ὅμως μιά ἀδυναμία, μιά μονομανία. "Αγνωστον πῶς, εἶχε σχηματίσει τήν ἔμμονη ἰδέα πῶς τό ὄνομά του εἶχε φθάσει ὡς τή Πόλη, ὅτι ἐκεῖ γινόταν πολλές λόγος γι' αὐτόν καί τήν ἰδέα αὐτή ἦταν ἀδύνατο νά τοῦ τήν ξεκολλήσῃ κανεῖς ἀπό τό μυαλό. Μ' αὐτήν κομῶταν καί μ' αὐτήν ζειτοῦσε...

Ο Χασάν 'Αγάς καθόταν στήν Προδόσα. Καί κάθε φορᾶ πού κανεῖνα ταξιδιώτης έφτανε ἐκεῖ ἀπό τήν Πόλη, ὁ Χασάν 'Αγάς δέν τόν άφηνε νά πάῃ στό χάνι. Τόν έλαμνε στό σπίτι του, τόν φιλοξενούσε λαμπρά καί ἀφού ὁ ξένος έτρωγε καί έβινε, ὁ Χασάν 'Αγάς τόν ρωτοῦσε :

—Γιά πές μου τώρα, ἀδελφέ μου, τί λένε γιά μένα στήν Πόλη ; Σιγά-σιγά οἱ ταξιδιώτες τόν έβιναν. Κατάλαβαν τήν ἀδυναμία του καί τήν ἐκμεταλλεύονταν ὅσοι μπορούσαν καλύτερα. "Εταν ἔμμονη στήν Προδόσα, τραβοῦσαν ὅλοια σὸ κονάκι του. "Ετοῦν, έβιναν καί, ὅταν ὁ Χασάν 'Αγάς τοῖς ρωτοῦσε τί έλεγαν γι' αὐτόν στήν Πόλη, τοῖς ἀράδιαζαν ἕνα σοφὸ φεντίε : Πῶς γύρω ἀπό τό ὄνομά του γινόταν πολλές λόγος, πῶς καί ὁ Σέγ-ὀδλ. "Ισάμης εἶχε μίλησι μιά μέρα γι' αὐτόν καί πῶς καθόλου ἀπίθανο νά τόν καλοῦσε μιά μέρα ὁ Βεζύρης τόνά του.

Κάποτε λοιπόν ἕνας πρῆμικατευτῆς ἐπρόκειτο νά πάῃ ἀπό τήν Πόλη στήν Προδόσα. Καί ἕνας γνωστός του, γιά νά τόν ἐπιστηρετήσῃ, τοῦ εἶπε γιά τόν Χασάν 'Αγά :

—Σάν πᾶς στήν Προδόσα, μὴ νοιάζσαι διόλου, οὔτε γιά φαί, οὔτε γιά ἔντο. Πήγαμε ἴσα στό κονάκι τοῦ Χασάν 'Αγά. Πές του ὅσοι φεντίες θέλεις καί θά τάξης ὅλα !...

Ο ξένος ἤγνε πράγματι στοῦ Χασάν 'Αγά καί ὁ Χασάν τόν φιλοξένησε. Καί ἀφού ὁ ξένος έφαγε καί ἤψε, ὁ Χασάν 'Αγάς τόν ρώτησε, σήμωνα γιά τή συνήθειά του :

—Τώρα, γιά πές μου, ἀδελφέ μου... Τί λένε γιά μένα στήν Πόλη ;...

Ο ξένος άρχισε νά τοῦ λέγῃ πῶς γύρω ἀπό τό ὄνομά του γινόταν ἐκεῖ πολλές λόγος, πῶς τοῦτο... πῶς ἐκείνο... Στό τέλος, γιά νά εὐχαριστήσῃ περισσότερο τόν Χασάν 'Αγά, τοῦ εἶπε :

—Καί νά σοῦ πῶ, Χασάν 'Αγά... Θαρρῶ πῶς στό παλάτι ἀποφασίσαν νά σέ φωνάξουν καί νά σοῦ δώσουν ἕνα μεγάλο ἀξίωμα...

—Τί ἀξίωμα ; ρώτησε ὁ Χασάν 'Αγάς, καί τή μάτια του ὥστρωσαν. Λέγε, ἀδελφέ μου, γιά τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Τί ἀξίωμα ;

Ο ξένος κόμπιασε. Δέν εἶχεν ἰσ' ὄφει τον τί ἀξίωμα νά δώσῃ στόν Χασάν 'Αγά. "Εξωμνα ὅμως αὐτό τοῦ ἤθεε στό νοῦ.

—Βεζύρη θά σέ κάνουν, Χασάν 'Αγά !...

—Τί εἶπες ; Έκανε ὁ Χασάν 'Αγάς, καί ἀναπήδησε. Γιά ξαναπές το, Βεζύρη, εἶπες :

—Ναί, Βεζύρη !...

Ο Χασάν 'Αγάς έμεινε γιά λίγο σὺλλογισμένος. Χωρίς ἄλλο, τοῦ φανόταν πῶς μεγάλο τό ἀξίωμα πού τοῦ ἔδινε ὁ ξένος του. "Επειτα ἀπτάξε τόν ξένο στή μάτια χαμογελώντας καί τοῦ εἶπε :

—Νά σοῦ πῶ, φίλε μου... 'Εγώ αὐτό πού μοῦ λές, δέν τό πιστεύω. Μά, μέ εὐχαριστεῖ τόσο πολῶ... τόσο πολῶ νά τό ἀκούω... Γιά ξαναπές τό ἄλλη μιά φορᾶ !...

Ο 'Εμιν έφεντης ἦταν πῶς πονόφρονος ἄνθρωπος. Πάντοτε σὺλλογίζονταν τόν κόσμω, τὰ βέβαια του, τίς λίστες του. Καθόταν στενωγομμένος, ἀναστένανε, φροσίδες, ξαναφροσίδες κι' ἐπανέλειθαν :

—Τί θά γίνων, βεῖ παιδί μου, αὐτό τοῦ κόσμου ἡ δουλειά !...

Μιά μέρα κάποιος πῆγε νά τόν ἐπισκεφθῇ. Μίλησαν γιά διάφορα πράγματα, μιά ὁ ξένος παρατηροῦσε στό τέλος πῶς ὁ 'Εμιν έφεντης ἦταν πολῶ, μιά πάρα πολῶ, στενωγομμένος καί σκεπτικῶς. Δέν χρητι-θιζε καί τόν ρώτησε :

—Δέν μοῦ λές, τί έγεις, 'Εμιν έφεντης ; Στενωγομμένος εἶσαι καί σκεπτικῶς. Τί σκεπτίσαι καί γιατί στενωγομμένος ;

—Τί σκεπτόμαι ; Έκανε ὁ 'Εμιν έφεντης. Σκεπτόμαι τί θά γίνων ὅλον αὐτό τοῦ κόσμου πού βλέπεις ἡ δουλειά !...

Ο ξένος παραξενεύτηκε.

—'Εμιν έφεντης, τοῦ εἶπε. Δέν σκεπτίσαι καλύτερα τίς δικές σου δουλειές... "Η μήπως δέν έγεις καμιά δική σου ὑπόθεσι, γιά νά στενωγομῇς ;

—'Αν ἔχω δική μου ; Έκανε ὁ 'Εμιν έφεντης. Καί πῶς δέν ἔχω ; Μά, ξέρεις, τήν ἔχω δώσει στό...διεπ-γόρω ἐγώ !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΔΟΥΚΑΤΑ

Ο αυτοκράτορ τῆς Αὐστρίας 'Ιωσήφ Β' έταξείδευε κάποτε ἰνκόγνωστο στήν 'Ιταλία. Κοντά σ' ἕνα χωριουδάκι ὅμως, έσπασε ξαφνικά ἕνας τροχός τοῦ αμαξιοῦ του. 'Επῆνε τότε σ' ἕνα οιδερά καί τόν παρακάλεσε νά τοῦ τόν διορθώσῃ.

—Δέν μπορᾶ, ἀφεντικό, ἀπάντησεν ὁ οιδεράς. Σήμερα εἶνε Κυριακή καί τό παιδί πού τραβᾶι τό φουερό λείπει...

—Θά τραβήξω ἐγώ τό φουερό, εἶπεν ὁ αυτοκράτωρ.

—Τότε γίνεται ἡ δουλειά.

Πράγματι ὁ αυτοκράτωρ άρχισε νά τραβᾶι τό φουερό κι' ὁ τροχός διορθώθηκε.

—'Εξη δεκάρες θά μοῦ δώσης, ἀφεντικό, γιά τόν κόπο μου, εἶπε τότε ὁ οιδεράς.

Ο αυτοκράτωρ ὅμως τοῦ ἔδωσε ἔξ χρυσᾶ δουκάτα. Μά ὁ οιδεράς δέν ἤθελε νά τά πάρῃ.

—'Εξη δεκάρες, ἀφεντικό, κάνει ὁ κόπος μου, ἔξη δεκάρες θέλω, ἐπέμεινε.

—'Ανθρώπε μου, κράτησε τά λεπτά πού σοῦ δίνω. Ο Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας μόνο σ' χρυσᾶ νομίσματα πληρώνει! τοῦ εἶπεν ὁ 'Ιωσήφ.

—Τότε λοιπόν, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησεν ὁ οιδεράς, πάρε καί σὺ τό ἕνα δουκάτο γιά τόν κόπο σου, πού τραβοῦσες τό φουερό.

Κι' ἔδωσε στόν 'Ιωσήφ τό ἕνα δουκάτο!

